

«Senyora, el seu marit és un miracle, cregui-ho»

Un favor per intercessió del beat Àlvar del Portillo. El 9 d'agost de 2015, em vaig trobar de sobte, sense saber per què, debatent-me entre la vida i la mort, en una lluita brutal i frontal. Durant el temps que va durar aquesta llarga batalla, vaig veure la cara a la mort. Però, què va passar?

26/09/2023

Era el diumenge 9 d'agost de 2015 i anàvem a portar el meu germà des de León (Mèxic), on esmorzàvem tranquil·lament, cap a Aguascalientes, on ell viu. Partirem poc abans de les 22:00 h la meva dona, el meu germà i jo, en una camioneta. Al tram de carretera de León-Lagos de Moreno, jo anava conduint pel carril d'alta velocitat a uns 100 km/h, quan de sobte, va sortir un cavall des del mur de contenció per una petita separació que van deixar al mur, exactament en el moment que nosaltres anàvem passant.

El cavall va colpejar el costat del conductor de la camioneta trencant el parabrisa i destrossant-me la meitat del crani. Gràcies a Déu, això va passar en una recta i el meu germà venia de copilot, per la qual cosa com va poder, va aconseguir frenar i aturar la camioneta.

Em van portar en ambulància a la clínica més propera, que era a Lagos de Moreno, on van diagnosticar-me “enfonsament parietal dret, edema cerebral, trauma crani encefàlic sever, NSA Fisher IV i trauma tancat de tòrax” i van tractar d'estabilitzar-me durant 11 hores, ja que tots els meus signes vitals estaven al mínim. M'estava morint.

Mentrestant es va notificar l'accident i va córrer la veu entre familiars i amics, per la qual cosa es van formar, des del primer dia, diverses cadenes de pregària a través de grups de WhatsApp, on demanaven amb fe profunda la meva recuperació completa, per la intercessió del beat Àlvar del Portillo, a la mateixa hora cada dia a diferents ciutats i països.

Pel tipus de cirurgia que jo requeria, em van haver de traslladar en una altra ambulància a un hospital de

León (...). En arribar a l'hospital, van comentar que hi va haver una important crisi durant el trajecte i em van haver de reanimar, deixant clar el pitjor dels pronòstics.

Vuit hores de cirurgia, una setmana en coma i dues en teràpia intensiva

Ja a l'hospital de León, immediatament vaig ingressar a quiròfan on em van fer una craniotomia descompressiva (...). Durant les vuit hores que va durar la cirurgia, els metges que entraven i sortien apostaven que jo no sortia amb vida. I les cadenes de pregària seguien amb més intensitat. Posteriorment a la cirurgia, em van deixar una setmana en coma i dues setmanes en teràpia intensiva en observació, per veure si em despertava i com em despertava, ja que el metge neurocirurgià que em va operar pronosticava moltes

seqüeles si m'aconseguia despertar, com, per exemple, afectació a la mobilitat de cames i braços, no recordar-me de res, ni de ningú, impossibilitat de parlar i escriure, etc.

Durant el temps que vaig estar en teràpia intensiva vaig rebre la Unció dels malalts. Molts familiars i amics omplien les sales d'espera i les cadenes de pregària seguien amb força. Després de sis dies em vaig despertar del coma com si no hagués passat res, amb perfecta mobilitat, recordant tota la meva família i amb gana, però molest perquè estava lligat de peus i mans i no em podia persignar. Vaig sortir de teràpia intensiva i van haver-me de fer una altra cirurgia en un ull el 27 d'agost del 2015. I les cadenes de pregària seguien amb molta intensitat.

“Senyora, el seu marit és un miracle, cregui-ho”

Després d'un mes de l'accident, vaig sortir de l'hospital caminant per continuar amb la recuperació a casa, però amb cures excessives, ja que havia de donar temps al cervell i duramàter (capa protectora del cervell) a recuperar-se, de manera que durant aquell any vaig haver de portar un casc de bicicleta com a protecció i medicina anticonvulsiva, sense poder treballar, estudiar o estressar-me. I les cadenes de pregària seguien amb molta intensitat.

El subdirector de la clínica de Lagos de Moreno (on em van atendre en un inici), després d'un mes, es va comunicar amb la meva dona per fer el seguiment del meu cas i, en assabentar-se que ja havia sortit de l'hospital, que tot anava bé, que no tenia seqüeles, és a dir, que caminava i parlava perfectament, va comentar: “Senyora, el seu marit és

un miracle, cregui-ho. El seu marit era a la línia entre la vida i la mort”.

Cadena de pregària per intercessió del beat Àlvar del Portillo

Finalment, després d'un any, em van programar per a una altra cirurgia el 2 d'agost del 2016, on em van col·locar (...) una malla de titani amb una resina epòxica a sobre (...). I les cadenes de pregària seguien amb molta intensitat. Tot va sortir perfecte a la cirurgia i en tres dies vaig sortir de l'hospital novament per continuar amb la meua recuperació a casa, i vaig seguir anant a l'hospital, però només per a revisió i seguiment del metge.

Tot i que accepto que durant tot aquest temps vam passar alts i baixos emocionals, estava completament segur que, amb el gran equip de pregària que es va formar, algun dia assoliria completament la victòria. I, per fi, el

8 de setembre del 2018 em van donar l'alta definitiva, per la qual cosa ja em van donar permís de tornar a les activitats normals tant de feina com d'estudis.

Agraeixo al beat Àlvar del Portillo la seva intercessió per a la meva completa recuperació, i a la meva família i amics que hagin format des del primer dia les cadenes de pregària perquè això es concretés. Algunes estan vigents fins avui, ja que veient els resultats extraordinaris, ara continuen demanant per qualsevol altre malalt, accidentat o petició especial de la família.

J.C.B.C., Mèxic

seu-marit-es-un-miracle-cregui-ho/
(05/08/2025)